

רע"פ 6976/16 - מאמון טוויל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6976/16

לפני:
כבוד השופט א' שהם
מאמון טוויל

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 8.8.2016, בעפ"ג 19487-12-15, שניתן על-ידי כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא; ר' פרידמן-פלדמן; ו-מ' בר-עם

בשם המבקש: עו"ד וסים דכוור

עו"ד וסים דכוור

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא; ר' פרידמן-פלדמן; ו-מ' בר-עם), בעפ"ג 19487-12-15, מיום 8.8.2016. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' מינטקביץ), בת"פ 13-05-33853, מיום 1.12.2015.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 23.4.2013, הוגש כתב אישום נגד המבקש. על פי עובדות כתב האישום, ביום 1.6.2012, נתפס המבקש בעודו נוהג בקטנוע, וזאת לאחר שרישיון הנהיגה שלו נפסל קודם לכן, בתאריך 1.4.2012. המבקש נהג בקטנוע ללא ביטוח בתוקף, ולאחר

עמוד 1

שזי"ף או טשטש את סימני הזהות של הקטנוע, באמצעות האדם ממנו רכש המבקש את הקטנוע. כשישה חודשים עובר לתחילת שנת 2012, נטל המבקש מגיסו, ללא ידיעתו של זה, את רישיון הקטנוע שלו, וזאת במטרה להציגו בפני השוטרים, היה וייעצר על ידם, בעת נהיגה בקטנוע. לבסוף, כשנעצר המבקש, בעת שנהג בקטנוע שרכש, הוא אמר לשוטר בכזב כי הקטנוע שייך לגיסו.

בגין מסכת עובדתית זו, הורשע המבקש, ביום 14.5.2015, על יסוד הודאתו, בעבירות הבאות: שינוי זהות של רכב, לפי סעיף 413ט, בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת-תוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; גניבה או זיוף של מסמכי רכב, לפי סעיף 413ח לחוק העונשין.

3. ביום 1.12.2015, ניתן גזר דינו של המבקש בבית משפט השלום בירושלים. לצורך קביעת עונשו של המבקש, עמד בית משפט השלום על שיקולים לקולה ולחומרה בעניינו של המבקש. לזכותו של המבקש נזקפה הודאתו במעשים שיוחסו לו. מנגד, נתן בית משפט השלום משקל לחומרה, לעברו הפלילי המכביד של המבקש, בצד עברו התעבורתי המכביד אף הוא. לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו; 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש כל עבירת רכוש מסוג פשע, במשך 3 שנים; 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש כל עבירת רכוש מסוג עוון, במשך 3 שנים; פסילת רישיון נהיגה בפועל, למשך שנה; פסילת רישיון נהיגה, על תנאי, למשך 3 שנים.

4. ביום 9.12.2015, הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים, על גזר דינו של בית משפט השלום. בערעור נטען כי "העונש [אשר השית בית משפט השלום על המבקש] סוטה לחומרא", וכי בגזר דינו של בית משפט השלום "נפלו מספר טעויות שבדין ו/או בעובדה, שדי בכל אחת מהן בפני עצמה כדי להביא להקלה בעונשו של המערער [המבקש]". בין יתר הטענות, שעלו בכתב הערעור, טען המבקש כי בית משפט השלום שגה כאשר השית עליו עונש מאסר, ללא הפנייתו קודם לכן לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן, ולטענתו הדבר מנוגד לתיקון 113 לחוק העונשין. עוד נטען, כי בית משפט השלום התעלם מנסיבותיו האישיות של המבקש, ובפרט משיקולי השיקום בעניינו, אשר מצדיקים סטייה לקולה ממתחם העונש המקובל בעבירות דומות. כראיה לטענתו כי בית משפט השלום התעלם מנסיבותיו האישיות, ציטט המבקש מתוך גזר דינו של בית משפט השלום, כי "הנתון היחיד שעומד לזכותו של הנאשם" הוא הודאתו. על יסוד טענות אלו ואחרות, נטען במסגרת הערעור כי "מן הדין ומן הצדק לקבל את הערעור".

5. ביום 8.8.2016, ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, אשר דחה את ערעורו של המבקש. בית המשפט המחוזי קבע כי בנסיבות המקרה, אף אם העונש שהושת על המבקש "הוא על הצד הגבוה, אין הוא מצדיק התערבותה של ערכאת הערעור".

בקשת רשות הערעור

6. ביום 8.9.2016, הגיש המבקש בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר נסבה על חומרת עונש המאסר שהושת עליו. בבקשה נטען, בין היתר, כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר אישר את גזר דינו של בית משפט השלום, תוך התעלמות מתיקון 113 לחוק העונשין, המחייב מתן משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם, כשיקול לקולה. עוד נטען, כי בית משפט

השלום, ובית המשפט המחוזי בעקבותיו, התעלמו מסיכויי השיקום הגבוהים של המבקש, וטעו כאשר סירבו להפנות אותו לשם קבלת תסקיר מבחן. המבקש הוסיף וטען, כי מכיוון שלא נדונו טענותיו אלה בערכאות הקודמות, הרי שהמבקש לא זכה ל"יומו בבית המשפט", ו"חובת ההנמקה" של בית המשפט נפגעה, באופן אשר מצדיק מתן רשות ערעור לבית משפט זה.

דיון והכרעה

7. למקרא האמור בבקשה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות. זאת, משום שאין הבקשה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית רחבה, והיא אינה חורגת כהוא זה מעניינו הפרטי של המבקש. כמו כן, לא השתכנעתי כי מתעורר במסגרתה חשש מפני עיוות דין או חוסר צדק ממשי שנגרמו למבקש במסגרת ההליך המשפטי (רע"פ 1149/16 עם שלם נ' מדינת ישראל (14.2.2016); רע"פ 1643/16 ביטון נ' מדינת ישראל (2.3.2016); רע"פ 894/16 פרץ נ' מדינת ישראל (10.2.2016)). עוד יש להדגיש, כי עונשו של המבקש אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת, ובוודאי שאין מדובר בחריגה קיצונית ממדיניות זו, כך שאין מקום לבחינת העונש ב"גלגול שלישי" (רע"פ 4865/16 רוחנה נ' מדינת ישראל (29.8.2016); רע"פ 5798/16 עובדיה נ' מדינת ישראל (26.7.2016); רע"פ 189/14 מודלג' נ' מדינת ישראל (3.3.2014)). די בטעמים אלו כשלעצמם, בכדי לדחות את הבקשה.

כאמור, אינני סבור כי העונש שהושת על המבקש הינו מחמיר יתר על המידה. המבקש הורשע בנהיגה בפסילה וללא ביטוח בר תוקף, תוך זיוף מסמכי רכב, וטשטוש או זיוף של סימני זיהוי של הרכב. לחובתו של המבקש עבר פלילי עשיר, הכולל הרשעות בשתי עבירות של התפרצות, בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע, ועוד. גם עברו התעבורתי של המבקש איננו נקי, כאשר לחובתו כחמישים הרשעות קודמות בעבירות תעבורה שונות. בנסיבות אלה, דומה כי עונשו של המבקש ראוי ומאוזן, ואין להקל בו מן הסיבה כי הוא לא הורשע בעבירות פליליות מאז שנת 2008. בית משפט השלום ציין בגזר דינו, כי "הנוהג בזמן פסילה [...] מוכיח במעשיו כי החלטה שיפוטית לבדה אין בה כדי למנוע ממנו לנהוג". התנהגותו של המבקש, כפי שעלתה ממכלול הנסיבות בעניינו, מבטאת זלזול חמור בחוק ואדישות מוחלטת מצדו לגבי הסיכון התעבורתי שהוא יצר. עוד אוסיף, כי הזמנת תסקיר מבחן על ידי בית המשפט אינה נעשית באופן אוטומטי והדבר נתון לשיקול דעתו, בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה המונח לפניו.

8. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 28.9.2016, עד לשעה 09:00, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, בימ"ר "ניצן", או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מפסק דין זה. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ט' באלול התשע"ו (12.9.2016).

ש ו פ ט

עמוד 3

